

ZALAI KÁROLY

ÉLETRAJZ

Zalai Károly 1953-ban született.

Az ELTE jogi karának elvégzése után 1981-ben Németországba költözött, ahol húsz esztendőt élt.

2002 januárban telepedett vissza Magyarországra.

1981-től fest olajjal és akvarellal.

Kiállításai:

- 1984 – Schöneck, Rathaus Németország
- 1986 – Lorsch Galerie am Kloster, Németország
- 1987 – Darmstadt Studio 2000, Németország
- 1990 – Eschweiler Kunstmuseum, Németország
- 1995 – Köln Galerie Schmitze, Németország
- 2000 – Bergheim Rathaus, Németország
- 2000 – Neuss Jugendzentrum, Németország
- 2001 – Bergheim Rathaus, Németország
- 2002 február – Budakeszi Erkel Galéria
- 2002 május – Budapesti Művelődési Központ

Kiadó: Zalai Károly

Telefon: 06 (20) 536 1308

Fotó és szöveg: © Zalai Károly

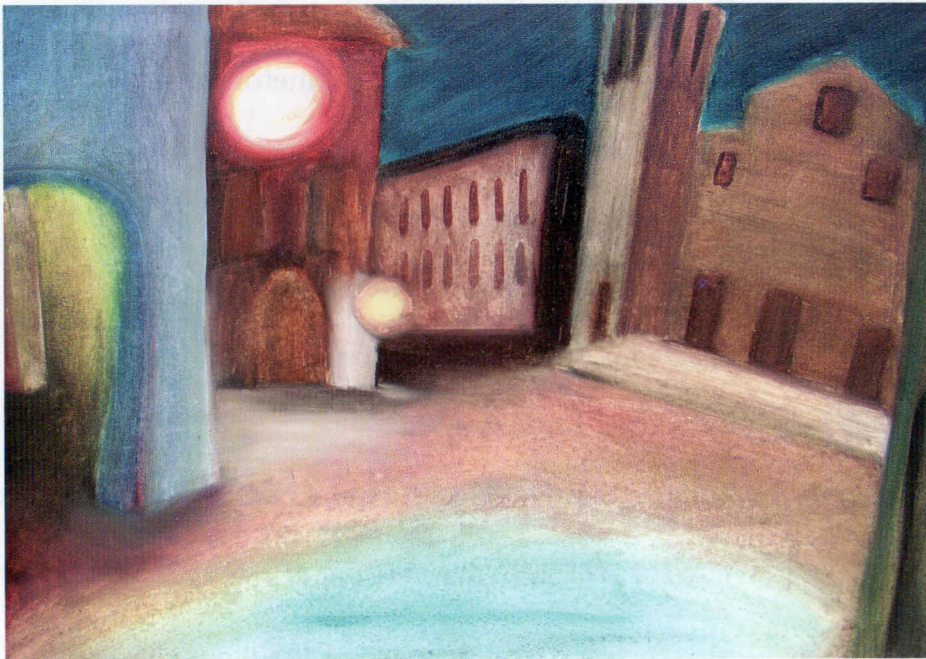
Készítette: Paletta Press Nyomda

2092 Budakeszi, Pátyi út 57. Tel.: (23) 451 351, 451 959

Borítókép: Az én földem

A vándorok angyalai ►

Nagyapám áttáncolt
Montepulciano főterén ▼

Megérkeztél végre. Körötted színes házak. A pincékből elégedett sóhaj kúszik a légből. Érik a bor. Bocskorodon zsíros por feketéllik. Kapu nyílik és befogad. Nézd, összefogódzva táncol tető és ablak. Várost épített az ember álma. Ha tűnni látszik az út, nem kell félned! Ha célod nemes, egy-egy macska melléd szegődik mindig. Simogasd meg a hátát, és angyalt látsz az égen.

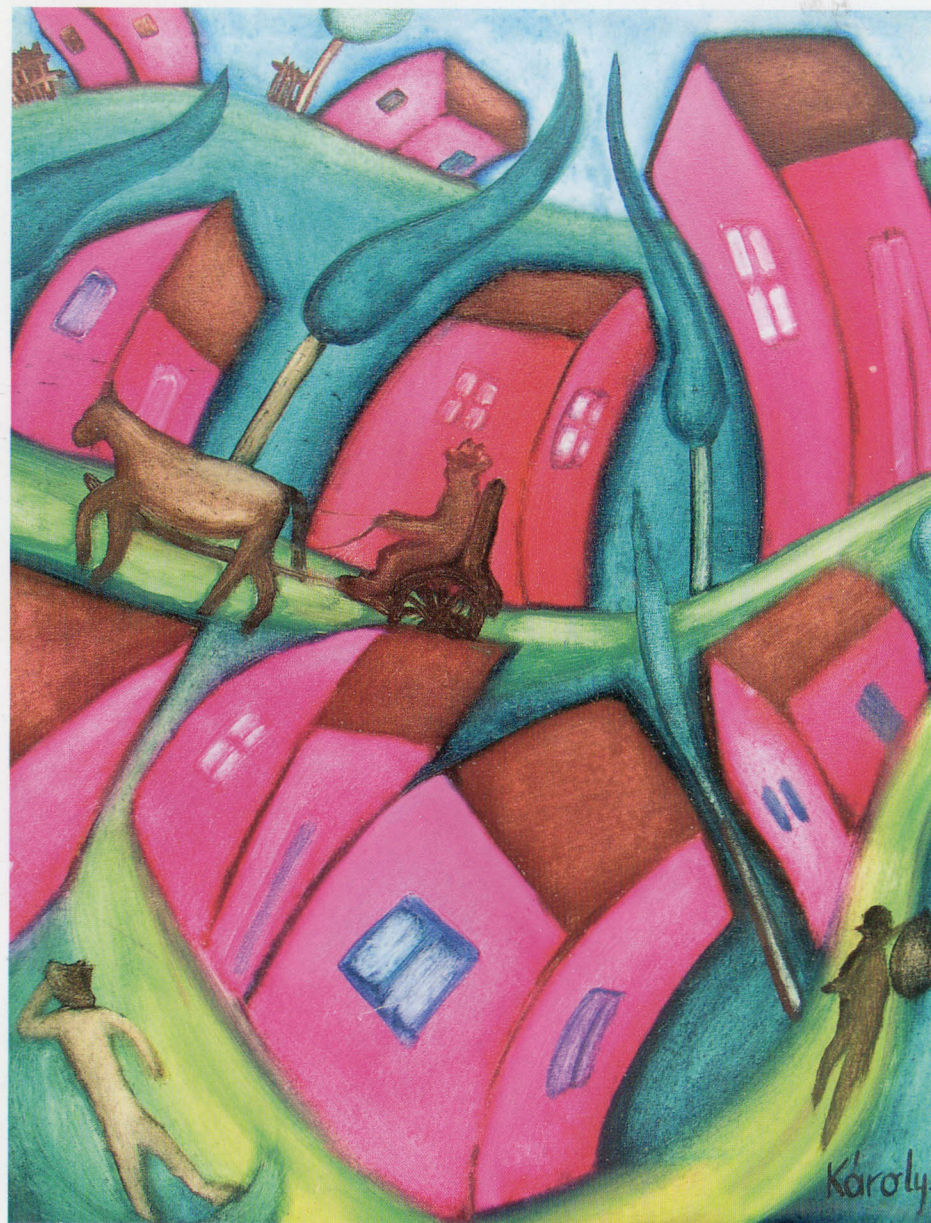
Népdal ▶

Téli játék ▼

Szurokfűillat délidőben ►

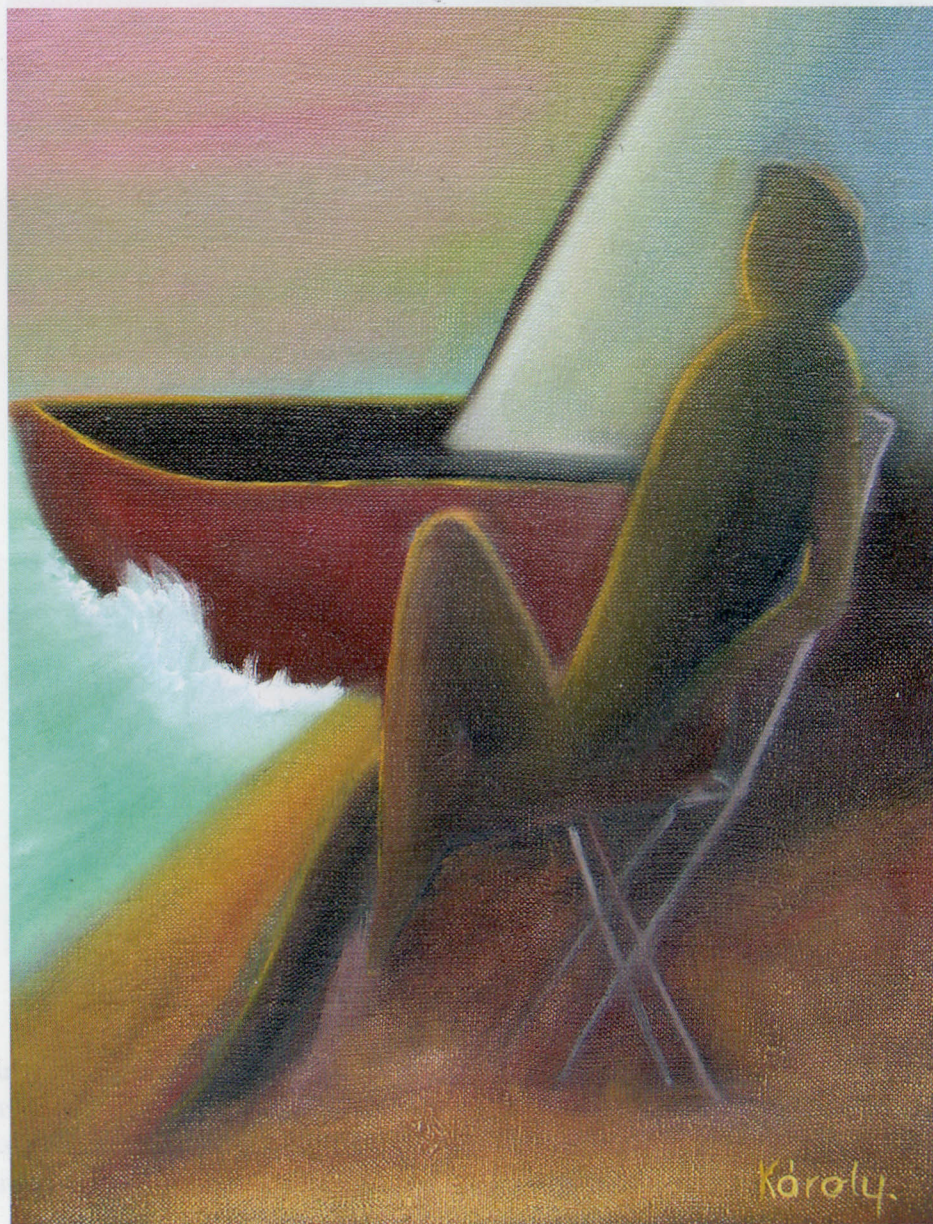
Femme Fatale ▼

Déli pihenő. Szurokfű inog. Pinea hajlik földig a vágyak előtt. Becsukódnak mind az ajtók, horogra akadva tátog a rend. Fátyol borul az illatokra. Hanyatt fekszik az út, és álláig húzza a zöld takarót. Szekér kocog. Fárad az ostor. Hangja kókadozik a melegben. Ímhol egy vándor. Batyujában gránátalma. Dióhéj roppan. Ellep az álom. Pukkan a fák koronája, mint a buborék...

Angyalléptek az Egyenlítőn ►

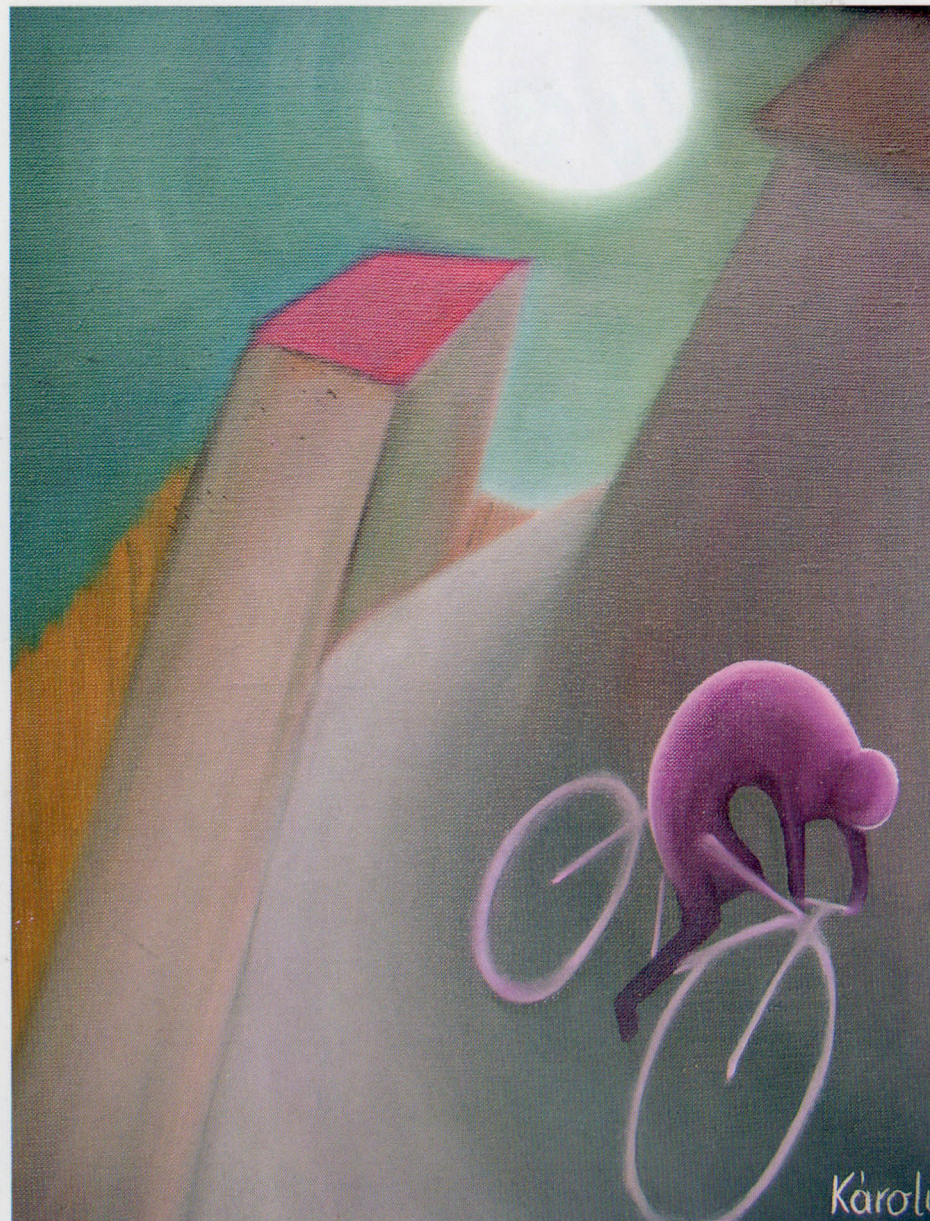
Nagy utazás előtt ▼

Cukros nedvek csurognak a pálmák törzsén. Érzed a tenger sóját? A sűrűben madarak rikoltoznak. Érett gyümölcsök puffannak a puhán gőzölgő földön. Kunyhókat is látunk. Bográcspan étel puhul. A távolból ismeretlen ének hangzik. Táncolni kezdünk. Örömtől remeg a szárnyunk. Itt maradunk. Mondja hű társunk, az angyal bennünk. Ez az a hely, hol élet van, és halni szeretnék.

Utolsó kanyar ►

Tejúton ▼

*A lendület tovább vinne, de te engedsz a hang hívásának, s az éj puha hullámai-
ra dőlve magad mögött hagyod az utolsó kanyart. Egy pislákoló lámpa még
hosszan emlékezik rád, miközben te már kerekeid ütemére lassan alámerülsz a
tintakék illatokban. Túlhan nem vár senki. A célban nincs, ki meghallgassa, mit
tapasztaltál az úton. Ha megérkezel, hangtalanul fogad magába a végtelenség.*

Kút kávján ►

Őszi vasárnap délelőtt ▼

Röffen a disznó. Páros ujjú táncot járnak a patások. Kakas kukorékol. Vödör inog. Nézi a mélyben a szomjas vágyat. Iszik a jószág. Alkonyi sárga itatja át a szalmát. Egy gazda talicskát tol. Kereke hosszan nyikorog. Tehén kérődzik a csöndben. Tűnik a világ. Forró a kemence. Tepsiben süll a hús. Útra kelnek a házak sorban. Magába zuhan a kút. Kávján fáradtan gubbaszt az este.

Szüreti mulatság ►

Szerelmes város ▼

Meztelen talpak alatt ömlik az édes lé. Szőlőhéj reped. Mag pattan. Jóllakottan kotyog a hordó. Terhüktől szabadulván kábán pihegnek a tőkék. Nóta harsan. Valaki hangszereken játszik. Sajog a hát, de jót tesz a tánc a húsnak. Libben a szoknya. Kacéran ugrik a láb. Adj innom! Nyújtsd a kezed! Ha bort kortyolok, kéjesen sóhajt a pince a mélyben és sosem múlik a mámoros este.

Kilencedik hónap ►

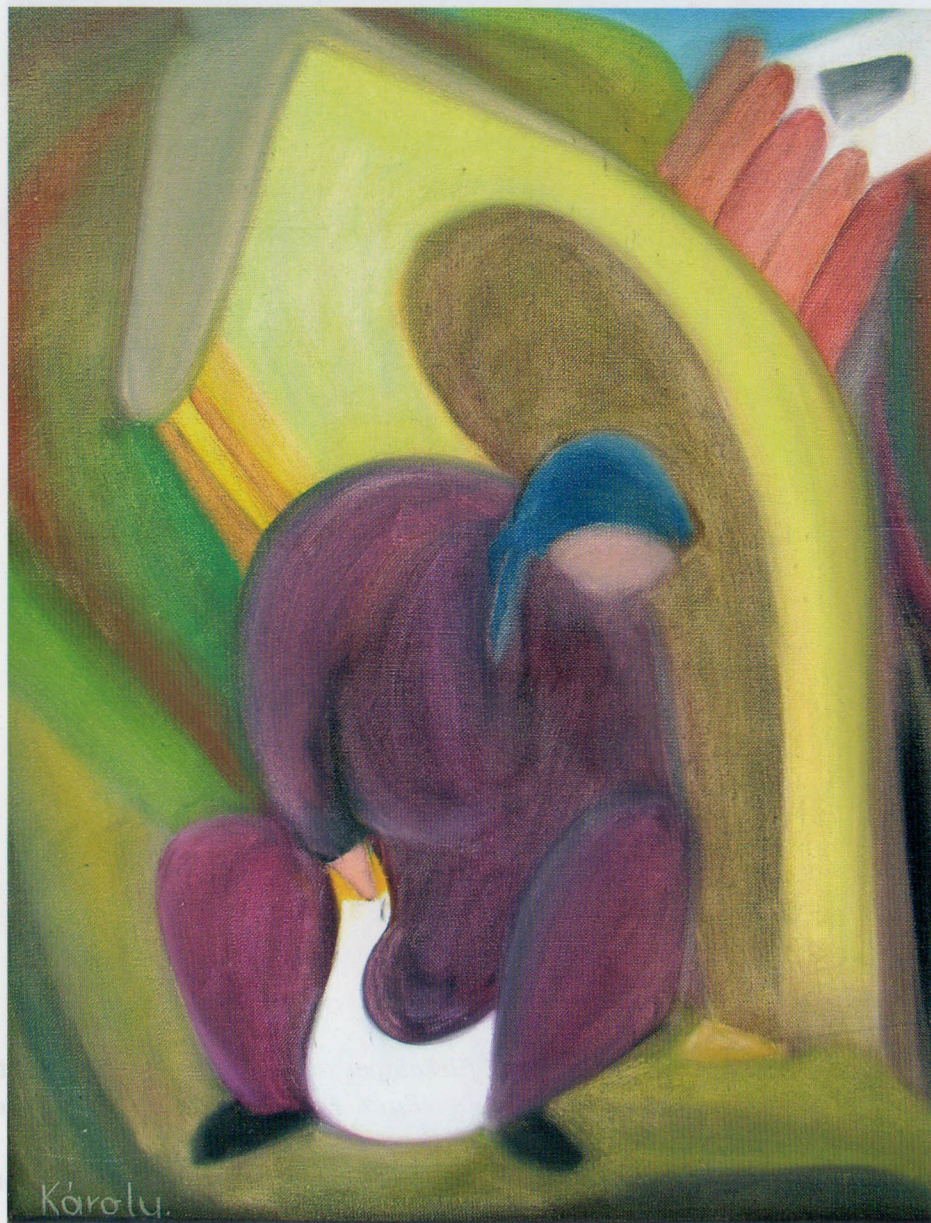
Hazatérés levélkönyecseppje ▼

Távoli tornyok csúcsa fénylett. Barna filckalapot nyomott a fejébe. Megemelte néha, ha a kalászkok szeme ismerősen csillant. Egyszer pipacs köszöntötte. Piros lépteire hosszan emlékezett. A túlpartról hófehér kürtszó harsant, s nyomában előmlött a fölkelő sárga. Egy reggel vízhez ért. Zölden ringott rajta a bárka. Eloldotta láncát, s fölsírt körötte a kék. Megszületett.

Valaki érkezni fog ►

Magyar Mitológia ▼

Meghatott csöndben állnak a házak. Virágot bontott minden fa a kertben. A híd a vízre borul. Zeng már a templom harangja. Alkonyi bíbor ömlik a tájra. Frakkban kabócák húzzák a fenséges nótát. Ünnepi táncot lejt a pázsit. Örömtől duzzad a dombok keble. A láthatáron pineák gyülekeznek. Ők is itt vannak mind, mert hallották hírét, hogy eljön közéjük, kire mindig vártak...

Az érkezés öröme ▶

Kavafisz ithakai estéje ▼

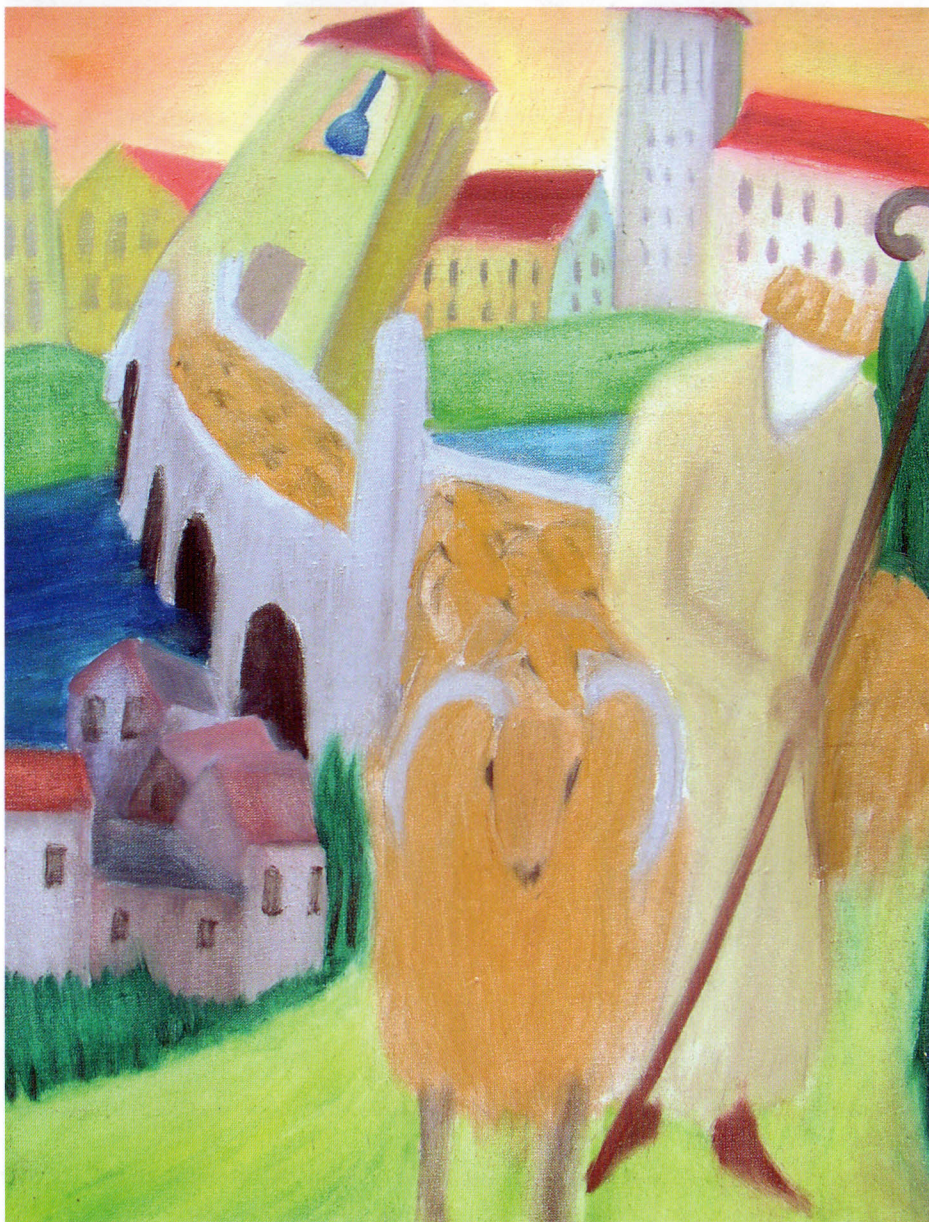

Tegnapok eljövele ►

Nászéjszaka előtt ▼

Nyílik a függöny. Botjával int a Gazda. Új nap köszönt, s ránk zuhan az élet: házak, tetők, szépség. Testében élünk. Magába fogad minket. Ahol ő, mi is vagyunk. Fölfelé törekedve. De mindegy; ami fent, az lent is. Bégetve rohan a jószág. Utat tör magának. Ablak nélkül várnak a házak. Árnyék kúszik. Csillag hull az égről. S fölsejlik újra meg újra a tegnapok ékes fénye.

*Görbe bottal, koronával,
aranygyapjas birkanyájjal.
Szűrcsuhában, mezítláb.
Dombra föl, s hídon át.*

*Harc nélkül és város nélkül.
A harangtorony belesédül.
Hajnalban s ha jön az este.
Bandukolni végtelenbe.*

*Egyedül a túlsó partra
Rálelni az igaz arcra.
Társ nélkül meg, mindent elhagy.
Nyáj követi, koronát kap.*

Az én földem magányosan úszik a végtelenben.
Az én földemen tündérek, angyalok és vándorok élnek.
Az én földemen ízes víz fakad és illatos a levegő.
Az én földemen zöldet érlel a nap
és telente hó takarja be a fákat.
Az én földem városai azért épültek, hogy otthont adjanak
az embereknek, s boldoggá tegyék a Teremtőt.
Minden nap elindulok, hogy ráleljek erre a földre.